

Arrest

nr. 153 253 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlages 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2013 nr. 115 435 waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 17 maart 2015 nr. 230.543 waarbij dit arrest werd vernietigd.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 4 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 16 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. ongegrond wordt verklaard.

1.8. Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 9 november 2012 dient de derde verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 1 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing ten aanzien van de derde verzoekende partij houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 24 april 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 20.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 16.01.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift d.d. 15.03.2013 voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 16.01.2013. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 20.02.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.“

1.14. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 11.03.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 11.03.2013”

1.15. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing ten aanzien van de tweede

verzoekende partij houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)”*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 11.03.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 11.03.2013.”

1.16. Op 16 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing ten aanzien van de derde verzoekende partij houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van Janssens Karolien, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...)”*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 08.03.2013

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 08.03.2013”

1.17. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.13., 1.14., 1.15. en 1.16. dienen de verzoekende partij op 19 juli 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.18. Bij arrest nr. 115 435 van 10 december 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Tegen voormeld arrest dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State op 8 januari 2014.

1.19. Bij arrest nr. 230 543 van 17 maart 2015 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 115 435 van 10 december 2013 van de Raad voor zover het de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 april 2013 onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissingen van diezelfde datum waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, verwerpt en verwerpt de Raad van State het cassatieberoep voor het overige.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over het voorwerp

3.1. Bij arrest nr. 115 435 van 10 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. De verzoekende partijen stellen een cassatieberoep in.

3.2. De Raad van State wijst er in haar arrest nr. 230.543 van 17 maart 2015 op dat het tweede middel van onderhavig verzoekschrift enkel gericht is tegen de verwerping van het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede, derde en vierde aanvankelijk bestreden beslissingen, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, doch slechts in de mate dat daarmee aan iedere verzoekende partij een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd.

Vervolgens verduidelijkt de Raad van State dat de beslissing houdende het inreisverbod volstrekt te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat ze op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan, dat omgekeerd geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering, doch dit niet terzake is.

3.3. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 115 435 van 10 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor zover het de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissingen van dezelfde datum waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep voor het overige.

3.4. Het arrest nr. 115 435 van 10 december 2013 heeft bijgevolg kracht van gewijsde ten aanzien van de *in casu* bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013.

3.5. Het voorwerp van het voorliggende beroep is in onderhavig arrest aldus beperkt tot de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van dezelfde datum waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat volledig gericht is tegen de bestreden beslissing van 16 mei 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht, zoals voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij voeren eveneens een manifeste beoordelingsfout aan doordat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag van 24 april 2013 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk.

4.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de door hen aangevoerde beginselen, citeren de verzoekende partijen artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet en stellen zij dat uit lezing van punt 5 van voornoemd artikel blijkt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij menen dat de verwerende partij onterecht stelt dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 24 april 2013, melding maakt van een ongewijzigde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag. Zij wijzen erop dat bij de eerste verzoekende partij immers een ernstige posttraumatische stressstoornis vastgesteld werd en er bovendien ook sprake is van angst, insomnia, nachtmerries en concentratiestoornissen, dat de behandelende psychiater van oordeel is dat er sprake is van een reëel risico voor haar leven, minstens voor haar fysieke integriteit, indien de behandeling zou worden stopgezet, dat in die zin de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij dan ook als kritiek te beschouwen is in de zin van de rechtspraak van het EVRM. De verzoekende partij betogen dat in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij zij weldegelijk elementen hebben ingeroepen die nog niet waren ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

4.1.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de aanvraag van de verzoekende partijen van 24 april 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart daar de ingeroepen elementen ter ondersteuning van voornoemde aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 16 januari 2012 tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partijen een standaard medische getuigschrift van 15 maart 2013 bijbrengen bij hun aanvraag van 24 april 2013 waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 16 januari 2012, daar het voorgelegde medische getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij bevestigt.

De verzoekende partijen menen dat dit niet correct is daar het medische getuigschrift van 15 maart 2015 immers melding maakt van een ernstige posttraumatische stressstoornis, angst, insomnia, nachtmerries en concentratiestoornissen, dat in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij er weldegelijk

elementen werden ingeroepen die nog niet waren ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan aldus niet dienstig voorhouden in haar verweernota dat de verzoekende partij niet betwist dat bij de aanvraag van 24 april 2013 in het standaard medisch getuigschrift dezelfde medische elementen werden ingeroepen die destijds ook werden ingeroepen bij de aanvraag van 16 januari 2012.

4.1.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de standaard medische getuigschriften van 6 en 7 december 2011, gevoegd bij de aanvraag van 16 januari 2012, blijkt dat betreffende de aangevoerde aandoeningen gewezen werd op 'ernstige depressieve stoornis' en op 'ernstige depressie met hallucinaties, zeer ernstige slaapstoornissen, angstige hallucinaties, agressief, stemmingsstoornis'. Uit het medisch advies van 8 februari 2012, waarnaar de beslissing van 20 februari 2012 verwijst, blijkt dat de arts-adviseur verwijst naar de standaard medische getuigschriften van 6 en 7 december 2011 en als aandoening een 'ernstige depressieve stoornis' weerhoudt.

Nu in het standaard medisch getuigschrift van 15 maart 2013 dat voorgelegd werd bij de aanvraag van 24 april 2013, naast de in de standaard medische getuigschriften van 6 en 7 december 2011 (voorgelegd bij de aanvraag van 16 januari 2013) vermelde en weerhouden aandoening 'ernstige depressieve stoornis', ook melding wordt gemaakt van het bestaan van een posttraumatisch stressstoornis kon de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijke redelijke wijze besluiten dat de gezondheidstoestand aangevoerd in het medisch getuigschrift van 15 maart 2013 ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 16 januari 2012, noch dat op de gezondheidstoestand van betrokkene reeds uitgebreid werd ingegaan.

De verzoekende partijen kunnen dan ook gevolgd worden waar zij stellen dat in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij zij weldegelijk elementen hebben ingeroepen die nog niet waren ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij niet aangeeft waarom de 'nieuw' aangevoerde elementen niet duiden op een gewijzigde gezondheidstoestand.

4.1.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de in het standaard medische getuigschrift van 15 maart 2013 opgesomde medische behandelingen en medische opvolging verschillen van die opgesomd in de medische getuigschriften die werd gevoegd aan de aanvraag van 16 januari 2012 (getuigschriften van 6 en 7 december 2011), zodat de verwerende partij ook niet zonder meer kan stellen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst reeds onderzocht werden in de beslissing van 20 februari 2012.

4.1.6. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

4.2. In een tweede middel, dat, zo blijkt uit de uiteenzetting van het middel, enkel gericht is tegen de beslissingen van 16 mei 2013 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, doch slechts in de mate de verzoekende partijen een inreisverbod voor drie jaar worden opgelegd, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid en de materiële motiveringsplicht doordat de verwerende partij zonder enige motivering de maximumtermijn voor het inreisverbod heeft opgelegd.

4.2.1. Het tweede middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

"Bij het nemen van het inreisverbod werd door verwerende partij zonder enige motivering daaromtrent de maximumtermijn opgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.). Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt: (...). Diengaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel

74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige afweging of onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekster omwille van haar ernstige gezondheidstoestand een aanvraag had tot verblijfsmachtiging had ingediend en zij in haar verzoekschrift tot medische regularisatie had aangetoond dat een efficiënte behandeling voor haar medische problemen niet (afdoende) aanwezig is in haar land van herkomst. Door het opleggen van de maximumtermijn gedurende drie jaar zal zij dan ook niet binnen de drie jaar naar een ander land in de Schengenzone kunnen gaan. Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arrest RvV nr. 92 111 van 27 november 2012). Aldus is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd."

4.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

4.2.3. De verzoekende partijen stellen dat bij het nemen van het inreisverbod de verwerende partij hen een maximumtermijn oplegt zonder enige motivering daaromtrent. Zij menen dat *in casu* in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor drie jaar, dat niet uiteengezet wordt waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd.

4.2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*".

4.2.5. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

4.2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden inreisverboden als volgt zijn gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 20.02.2013, betekend op 08.03.2013"

In de bestreden beslissingen wordt aldus aan de verzoekende partijen een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat de verzoekende partijen geen gevolg gaven de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2013.

4.2.7. De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "*maximum drie jaar*" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen.

In casu wordt een inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partijen opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 februari 2013. Zodoende wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekende partijen de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

4.2.8. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De Raad duidt er nogmaals op dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist.

In zoverre de verwerende partij in haar verweernota verwijst naar een arrest van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende de inreisverboden betreft.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing voor wat betreft de inreisverboden.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot het opleggen van de inreisverboden worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER